

Strakke beat

De blonde vrouw zat gehurkt bij de openstaande kastdeur. Met doortastende hand pakte ze één voor één alle kledingstukken van de planken en legde regelmatig iets opzij in een paar klaarstaande dozen.

'Die pull-over en dat vest kunnen nog wel een winterseizoen mee, maar dat trainingspak en die vale spijkerbroek kunnen weg, die zijn echt veel te klein geworden,' mompelde ze. 'Ziezo, dat ruimt lekker op,' zei ze, toen ze de stapel dozen naast zich zag groeien en de achterzijde van de kast weer zichtbaar geworden was. Nu alleen nog maar even de dozen wegbrengen naar de kringloopwinkel en dan is dat klusje ook weer geklaard.' Ze moest nog erg wennen aan het lege huis en aan het feit dat ze niet meer hoefde klaar te staan voor het smeren van boterhammen, schone kleren en af en toe een nieuwe tandenborstel. Jean-Pierre was vorige week vertrokken en zou pas over een maand terugkomen van zijn studiereis naar New York. Zijn kamer was in elk geval alvast helemaal tiptop in orde. Tevreden deed ze de kastdeur dicht, sjouwde de dozen naar beneden en zette ze achterin haar zwarte stationwagon.

Peinzend hield de vrouw de joggingbroek voor zich omhoog. 'Zou Cyriel hem passen, of was 'ie te klein?' Hij was ook zo hard gegroeid de laatste tijd, hij had nu ineens maat 164. Twijfelend hing ze de broek weer terug in het rek en zocht verder. Ze hoopte dat er wat netters in de goede maat bij zou hangen, want hij moest echt nodig een andere broek. Een handgemaakt bordje met slordige cijfers kondigde het einde van maatje 164 aan. Zuchtend keek ze achterom, weer niks. 'Heeft u nog nieuwe kleding binnenkregen?' vroeg ze aan de dame achterin de winkel. 'Ik zal even voor u kijken.' Terwijl ze naar achteren liep, plakte de dame een oranje prijssticker op een uitgestalde salontafel. 'Ik dacht dat ik net nog een paar dozen in de gang had zien staan,' klonk er vanuit het magazijn en puffend kwam de dame weer tevoorschijn met drie kartonnen dozen in haar mollige armen.

'Kijkt u eens, deze zijn net nieuw binnen gekomen,' en ze zette de dozen op de sorteertafel. Eén voor één pakte ze de kledingstukken eruit. 'Wat zoekt u precies en in welke maat, mevrouw?' 'Euh, een broek, het liefst een spijkerbroek in maatje 164, zoiets.'

Triomfantelijk haalde de dame een vale spijkerbroek onderuit een van de dozen. 'Hier heb ik er een, in de goede maat, alleen dan in jeansmaten. Toch zonde hè, wat mensen allemaal wel niet wegdoen. Die broek ziet er toch nog prima uit? En omdat ik u hier al vaker heb gezien, geef ik u vijf euro korting. Een koopje toch, zo'n mooie broek voor vijftien euro.' Even later stond de vrouw weer buiten. De spijkerbroek in een tasje van de Wibra in haar hand.

Mokkend hijste Cyriel zijn broek op. Waarom moest hij nou per sé deze stomme spijkerboek aan? Hij haatte het ding. Zijn moeder had 'm vast weer bij die kringloopwinkel in Oud-Zuid gekocht. Vooral de achterkant was stom, daar zaten allemaal van die idiote stiksels op. En de knieën waren versleten. Zo werd het natuurlijk nooit wat met de chicks. Jaloers dacht hij aan de vet coole outfit van Sven, zijn buurjongen, toen ze vanmiddag samen een potje panna speelden. Zelfs Svens schoenen pasten er perfect bij. Maar ja, zijn ma was advocaat. Die kon dat allemaal wel betalen. Hij moest genoeg nemen met de afdankertjes van een ander. Het is niet eerlijk, mompelde hij in zichzelf, terwijl hij de straat overstak naar het metrostation. Het rommelde in de verte.

Haar hoge hakken tikten gehaast een strakke beat op de glanzende tegels van de boulevard. De onweersbui was kort, maar hevig geweest en de lucht was prikkelend zuiver. Ze deed haar shawl wat losser. Het ronkende geluid van een BMW cabriolet kaatste tegen de chique gevel van het casino. De bestuurder keek haar na, maar ze merkte het niet. De lucht vertoonde de eerste verkleuringen van de schemer. Gelukkig was het nu weer droog. In gedachten verzonken liep ze verder. Nog even en dan was ze op de plek van bestemming. Net voordat ze de hoek

wilde omslaan, voelde ze een warme hand op haar blote linkerschouder. Ze slaakte een gillette van schrik en draaide zich abrupt om. Haar laklederen handtas zwiepte met een vaartje door de purperen lucht en ze zag nog net hoe de tas viel en haar zilvermetallic MP3-speler zich tussen de gleuven van een straatkolk wurmde en in de diepte verdween, de oordopjes achter zich aanslepend.

'Pardon mevrouw, u heeft uw shawl verloren,' zei de bestuurder van de BMW tegenover haar, terwijl hij haar de zijden accessoire overhandigde.

'Oh, dank u wel,' stamelde ze confuus, haar ogen nog gericht op de kolk. Ineens was het stil.

Cyriel trapte een leeg blikje Redbull weg en slenterde over de lege boulevard. Zijn broek zakte af en zuchtend trok hij hem weer omhoog. Hij staarde verveeld naar zijn te lange broekspijpen, waaronder zijn schoenen nauwelijks zichtbaar waren, tot hij plotseling iets vreemds onder zich zag. Razendsnel toverde hij uit zijn versleten kontzak een zakmes tevoorschijn – een cadeautje van zijn opa – en stak deze tussen de bemoste kieren van de straatkolk. 'Shit, die zit vast.' Hij keek even schichtig om zich heen en hengelde vervolgens met zijn vingers tussen de spleten van de kolk. Iets was vlak onder de deksel aan een dooie tak blijven steken. Met zijn vingers voelde hij iets rubberachtigs, maar hij kon er nét niet bij. Met zijn zakmes wipte hij het onbekende voorwerp ietsje omhoog. 'Ha, het lukte.' Zachtjes trok hij aan het snoetje en een paar decimeter later kwam een glimmende MP3-speler uit de donkere straatkolk te voorschijn. 'Wauw, een echte Sonar MP3!' Cyriel kon zijn ogen niet geloven. Op zijn knieën zaten twee zwartachtige vlekken straatvuil, maar hij merkte het niet eens. Hij drukte op de glanzende play-toets en propte de dopjes direct in zijn oren. Een strakke beat vulde zijn verhitte hoofd.